

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 38.

Tolvte Møde.

Tredagen den 15de Februar.

(Fortf.)

Schack: Ja, det er vist ikke saa behageligt at tage Ordet saa længe efter at man har forlangt det, og naar Tilhørerne allerede ere trætte; men den sidste ærede Rigsdagsmand fremhævede netop, at saamange Autoriteter have udtalt sig for en Fortolkning, som forekommer mig mindre rigtig, at ogsaa jeg vil yde det ringe Bidrag, jeg kan, til at fremhæve Rigtigheden af den modsatte Fortolkning. Naar der gives en ganske almindelig Lovbestemmelse for Danmarks Riges Territorium, saa maa den ifølge de almindelige Ret Grundsatninger ikke blot gjælde for dem, som ere egentlige danske Underfaatter, men ogsaa for dem, som opholde sig i dette Rige, og naar da denne almindelige Regel ikke skal gjælde, saa maa der være en speciel Grund, hvorfor den ikke skal gjælde; det maa navnlig specielt være anført, at der i en eller anden Retning gjælde Undtagelser. Det er ogsaa virkeligt Tilfælde med den Bestemmelse, som den ærede Rigsdagsmand fra Kjøbenhavn anførte som Beviis paa, at saa almindelige Udtryk ikke kunne indeholde en saa almindelig Regel, som jeg har meent. I § 89 staaer vel nemlig, at den, som ikke selv kan ernære sig eller Sine, er berettiget til at erholde Hjælp af det Offentlige; men der staaer ogsaa udtrykkeligt tilføjet: dog mod at underkaste sig de Forpligtelser, som Lovene herom paa byde. Nu give de vedkommende Love den Bestemmelse — de ældre Love og de nyere, som maatte blive givne, ville naturligviis indeholde det Samme, — at den Fremmede, som ikke kan ernære sig selv, skal udvises af Riget, men vel have en vis blikkelig Understøttelse, hvilket ligger i Sagens Natur, og ialtfald er Noget, som Grundloven virkeligt har hjemlet. En lignende Undtagelse er gjort ved et andet Tilfælde for Exempel i

§ 95, hvor det hedder: „Enhver vaabenfør Mand er forpligtet til med sin Person at bidrage til Fædrelandets Forsvar“; men da her ogsaa kunde opstaae Tvivl med Hensyn til reisende Udlændinge, saa er der tilføjet: „efter de nærmere Bestemmelser, som Lovene foreskriver.“ Hvor derimod saadanne Bestemmelser ikke ere stillede, der mener jeg rigtignok, at saadanne almindelige Udtryk som „Ingen“ eller „Enhver“ maae være aldeles omfattende, og, vil man tage en anden nærliggende Paragraph, saa vil man ogsaa finde dette bestyrket. § 85 siger, at Enhver, der anholdes, skal inden 24 Timer stilles for en Dommer; der er vist neppe nogen Tvivl om, at dette bør gjælde ligesaa godt om Udlændinge som Indlændinge; § 87 siger: Ingen kan tilpligtes at afstaae sin Eiendom, uden hvor Almeenvellet kræver det; den Fremmede bør ligesaa lidet tilpligtes at afstaae sin Eiendom uden i det samme Tilfælde som Indlændingen. Men hvilken Mening man end vil have om den Paastand, som jeg her har fremsat, saa troer jeg dog, at Enhver vil indrømme, at forbydende Love ialtfald maae gjælde for Udlændinge, for reisende Udlændinge; naar der saaledes er paalagt en almindelig Borgerpligt, saa maa den gjælde ligesaavel for den Fremmede, som opholder sig indenfor Rigets Territorium, som den maa gjælde for dem, som ere stadige danske Underfaatter. Nu siger § 84: Ingen kan, paa Grund af sin Troesbekendelse, berøves Afgang til den fulde Nydelse af borgerlige og politiske Rettigheder, eller unddrage sig nogen almindelig Borgerpligt; her staaer altsaa udtrykkeligt, at Ingen kan unddrage sig Dpfylbelsen af almindelig Borgerpligt, og dette Sidste maa nødvendigviis gjælde om Alle, baade Indlændinge og Fremmede; men det „eller“, som forbinder den følgende med den foregaaende Sætning, viser aabenbart, at den Bestemmelse, som gjælder om den sidste Deel af Paragraphen,